

Puheenjohtajana 1997

Teksti: **Martti Parkkari**

Sellosonaatti kesken. Tilaaaja kolkuttaa ovela. Aineiston jättöpäivä seuraavaan Wagneriaaniin on ohi. Ei ollut aikaa ei energiaa paneutua omaan puheenjohtajakauteeni. Mieleeni on jäänyt hallituksen iloiset kokoukset, joissa mukavat helsinkiläiset ja turkulaiset tapasivat ja veivät asioita eteenpäin. Eräs hallituksen jäsen oli kuitenkin SWS:n toimintaan tyytymätön ja halusi perustaa omalle hiekkalaatikon OMAN Wagner-yhdistyksen. Sanoin hänelle silloin: ”No kuule, ei niin paha juttu ollenkaan, tervemenoa vaan, tule onnelliseksi”.

Yllä Martti Parkkari ja Niina Eerikäinen ojentamassa Uolevi Karrakoskelle Verbandin kunniamerkkiä SWS:n viisivuotisjuhlassa.

Alla Parkkari ja Karrakoski kymmenvuotisjuhlassa ja viereisellä sivulla 15-vuotisjuhlassa.

Muistumia puheenjohtajakaudestani

Teksti: **Markku Lulli-Seppälä**

Kun seuramme ensimmäinen puheenjohtaja Uolevi Karrakoski suunnitteli luopumistaan puheenjohtajan tehtävistä, hän otti yhteyttä minuun kysyen minun halukkuuttani puheenjohtajaksi, koska olin hänen mielestään ”alan miehiä”. Sitä todella olinkin. Minusta oli tullut 60-luvun puoliväliin mennessä innokas wagneriaani ja kun en suoraan onnistunut levytyksiä kuunnellessani, ikäänkuin vauhdissa, ymmärtämään kaikkia libretton vivahteita, käänsin niitä omaan käyttööni. Sukelsin syvälle Wagnerin taiteeseen ja tunsin vain hyvin pintapuolisesti häntä henkilönä. Lähtökohtanani on aina ollut taiteen arvioinnissani pelkäämistä itse po. taide ei taiteilija henkilönä. Hämmästykseni jotkut, merkittävässäkin asemassa olevat, julistavat aivan päinvastaista asennetta ja ehkä siitä syystä päätyvätkin anti-wagneriaaneiksi. Mene ja tiedä.

Olin siis ”alan miehiä”. Olinhan jo myös antanut Wagneriaanille muodon ja taittänyt sitä numerosta kolme lähtien sekä myöhemmin toimittanut sitä. Mutta koin olevani ”alan miehiä” vain taiteellisessa mielessä, en niinkään sosiaalisessa mielessä ”yhdistysalan miehiä”. Koska tunsin luonteenlaatuni huonosti soveltuvan puheenjohtajan tehtäviin, kiitin hyvilläni saamastani arvostuksesta, mutta kieltäydyin kunnian.

Jotain enteellistä tuossa tapauksessa kuitenkin oli. Enpä aavistanut, mitä nornat olivat punoneet kohtalokseni. Olin seuramme varapuheenjohtajana, kun eräänä kauniina kesäpäivänä seuramme puheenjohtaja Ilkka Paajanen ilmoitti heti eroavansa puheenjohtajuudesta ja myös seuran jäsenyydestä. Ilmoitus tuli kuin Donnerin vasaraniskun salama yllättäen ikäänkuin kirkkaalta taivaalta. Näin puheenjohtajuus vastusteluistani huolimatta kuitenkin putosi syliini.

Puheenjohtajuuskauteni kohokohdiksi nousevat mieleen esim. Helsingin ensimmäinen kokonainen Ring, jonka yhteydessä

Kuva: Peter Häggblom

Markku Lulli-Seppälä Suomen Wagner-seuran 10-vuotisjuhlassa. Lulli-Seppälä toimi seuran puheenjohtajana vuosina 1999–2001

järjestimme kansainvälisen seminaarin sekä kevätpäivän vieton yhdessä eripuolilta maailmaa Ringiä seuraamaan saapuneiden vieraiden kanssa. Heitä olikin ulkomailta saapunut satamäärin Helsinkiin. Siellä solmittiin ja vahvistettiin suhteita moniin muihin Wagner-seuroihin ja niiden kattojärjestöön. Kaudellani kävin myös helteisessä Berliinissä Peter Häggblomin kanssa. Osallistuimme Wagner-kongressiin, jonka ohjelmasuunnitelmassa oli mm. Deutsche Operin hieno *Tristan ja Isolde*. Kyseessä oli René Kollon jäähyväisnäytös. Hyvä mieli jäi myös seuramme 10-vuotisjuhlasta ja juhla-Wagneriaanista, johon sisältyi suomalaisten taiteilijoiden äänitteistä koottu cd.

